

अफगानिस्तान र पाकिस्तान नीतिसम्बन्धमा अमेरिकी राष्ट्रपतिबाट राष्ट्रका नाममा गरिएको सम्बोधनका उद्धृत अंशहरू

आइजेनहावर हल थिएटर, वेस्ट पोइन्ट अमेरिकी सैनिक एकाडेमी, वेस्ट पोइन्ट, न्यूयॉर्क

डिसेम्बर १, २००९

अमेरिकी सैनिक जवानहरू, सैनिक सेवामा संलग्न पुरुष तथा महिलाहरू, र सम्पूर्ण अमेरिकी देशवासीहरू : म आज तपाईंहरूलाई हाम्रो अफगानिस्तानमा भइरहेको प्रयासको बारेमा अवगत गराउन चाहन्छु । हाम्रो त्यहाँको संलग्नताको प्रकृति, हाम्रो चासोका दायरा, र यो युद्धलाई सफलताका साथ टुङ्गेमा पुऱ्याउन मेरो प्रशासनले अपनाउने रणनीतिका बारे बोल्न चाहन्छु । यो सम्बोधन वेस्ट पोइन्टमा दिन पाउँदा मलाई निकै नै सम्मान पाएको अनुभूति भएकोछ किनभने यस एकाडेमीका पुरुष तथा महिलाहरू आफ्नो देशको सुरक्षाका लागि उठ्न तथा हाम्रो राष्ट्रको विशेषतालाई प्रतिनिधित्व गर्न तयार भएका छन् ।

मैले कमान्डर-इन-चीफका हैसियतले अफगानिस्तानमा थप ३०,००० अमेरिकी सेना पठाउनु हाम्रो अत्यावश्यक राष्ट्रिय हितमा हुनेछ भन्ने निश्चय गरेको छु । हाम्रो सेना १८ महिनापछि घर फर्कन थाल्नेछन् । हाम्रो सेनालाई अफगानिस्तानबाट फिर्ता पठाउनका लागि अफगानी जनताको क्षमतामा अभिवृद्धि गर्दै हामीले यो पहल गर्नु आवश्यक छ ।

मैले यो निर्णय गरें किनकि अफगानिस्तान र पाकिस्तानमा हाम्रो सुरक्षास्थिति खतरामा छ भन्ने कुरामा म विश्वस्त भएको छु । ती देशहरू अहिले अलकायदाको हिंसात्मक अतिवादको केन्द्रमा छन् । त्यहीँबाट हामीमाथि सेप्टेम्बर ११ को हमला भएको थियो र अहिले पनि नयाँ हमलाहरूका योजना बन्दैछन् । यो कुनै निष्क्रिय वा कपोलकल्पित खतरा होइन । र, पक्कै पनि यो अमेरिकाको मात्र लडाईं होइन । सेप्टेम्बर ११ पछि अलकायदाका अड्डाहरूबाट लण्डन, अम्मान र बालीमा हमलाहरू भएका छन् । यसबाट अफगानिस्तान र पाकिस्तान दुवै देशका जनता र सरकारमाथि खतरा छ । र, आणविक शक्ति भएको पाकिस्तानभित्र अझ बढी खतरा छ किनभने हामीलाई थाहा छ कि अलकायदा तथा अन्य अतिवादीहरूले आणविक हतियार हात पार्न खोजिराखेका छन् र हात पार्न सफल भएको खण्डमा उनीहरूले प्रयोग गर्न कति पनि हिचकिचाउने छैनन् ।

यी तथ्यहरूका कारणले हामीलाई हाम्रा मित्रहरूसँग सहकार्य गर्नु आवश्यक भएकोछ । हाम्रो मुख्य लक्ष्य यथावत रहेको छ : अफगानिस्तान र पाकिस्तानमा रहेको अलकायदाको कार्यलाई अवरोध गर्ने, उनीहरूलाई विखण्डन गराउने, हराउने र उनीहरूबाट अमेरिका तथा उनका मित्रराष्ट्रहरूमाथि भविष्यमा हुनसक्ने खतरालाई कम गराउने ।

सो लक्ष्य पूरा गर्न हामी निम्न उद्देश्यहरू हासिल गर्नेतर्फ लाग्नेछौं । हामीले अलकायदालाई सुरक्षित वासस्थान प्राप्त गर्न दिनुहुँदैन । तालिबानको गतिलाई विपरीत दिशामा लैजानुपर्छ र उनीहरूको सत्ता

पल्टाउने क्षमतालाई कमजोर तुल्याउनुपर्छ । र, अफगानिस्तानको भविष्यको जिम्मेवारी स्वयं त्यहाँको सरकार तथा सुरक्षा टोलीले बहन गर्न सक्नेगरी उनीहरूको क्षमतालाई बलियो बनाउनुपर्छ ।

हामीले यी उद्देश्यहरू तीन तरिकाले हासिल गर्नेछौं । पहिलो, हामीले तालिबानको गतिलाई रोक्न सैनिक रणनीतिको अनुशरण गर्नेछौं र आउने १८ महिनामा अफगानिस्तानको क्षमतामा बृद्धि ल्याउँछौं ।

सन् २०१० को शुरुमा ३०,००० सेना परिचालन गरिनेछ । उनीहरूले विद्रोहलाई लक्ष्य गरी मुख्य जनसंख्या भएका क्षेत्रहरूलाई आफ्नो सुरक्षामा लिनेछन् । उनीहरूले अफगानी सुरक्षा टोलीलाई तालिम दिन थप मद्दत पुऱ्याउनुका साथै थप अफगानीहरूलाई आतंकविरुद्धको लडाईमा संलग्न गराउने छन् । अमेरिकाले लिएको जिम्मेवारी अफगानीहरूलाई सुम्पिने वातावरण सिर्जना गर्नमा पनि उनीहरूले मद्दत गर्ने छन् ।

यो एउटा अन्तर्राष्ट्रिय प्रयास भएकोले मेलै हाम्रा मित्रराष्ट्रहरूलाई हाम्रो यो अठोटलाई सहयोग गर्न आग्रह गरेको छुं । यो युद्ध सफलताका साथ अन्त्य गर्न हामी एकजुट हुनुपर्दछ । किनभने यसमा नेटोको विश्वसनीयताको सवाल मात्र रहेको छैन, यसमा हाम्रा मित्रराष्ट्र तथा सम्पूर्ण विश्वकै सुरक्षाको सवाल रहेको छ ।

थप अमेरिकी तथा अन्तर्राष्ट्रिय फौजहरूले अफगानी सुरक्षा फौजलाई जिम्मेवारी हस्तान्तरण गर्ने प्रकृयालाई छिटो अगाडि बढाउनेछन् र जुलाई २०११ देखि हाम्रा सुरक्षा फौजहरू अफगानिस्तानबाट फिर्ता हुन शुरु गर्नेछन् । स्थलगत स्थितिलाई मध्यनजर गर्दै इराकमा जस्तै हामीले अफगानिस्तानबाट बाहिरिने प्रकृया जिम्मेवारीका साथ निर्वाह गर्नेछौं । अफगानिस्तानको सुरक्षा फौजको सफलताको सुनिश्चितताका लागि हामीले उनीहरूलाई सल्लाह तथा सहयोग प्रदान गरि नै रहनेछौं । तर अफगानिस्तान सरकार र अझ बढी अफगानी जनतालाई के कुरा चाहिं प्रष्ट हुनेछ, भने अन्तमा उनीहरू आफैँ आफ्नो देशको लागि जिम्मेवार हुनेछन् ।

दोस्रो कुरा, हामीले हाम्रा साभेदारहरू संयुक्त राष्ट्रसंघ र अफगानी जनतासँग मिलेर यस्तो नागरिक रणनीति तय गर्नुपर्छ जसबाट त्यहाँको सरकारले सुरक्षामा भएको सुधारबाट फाइदा लिन सक्नेछ ।

सो प्रयास कार्यसम्पादनको आधारमा हुनुपर्दछ । खाली चेक उपलब्ध गराउने दिनहरू गइसके । हामीले घुसखोरी विरुद्ध लड्ने तथा जनताको लागि काम गर्ने अफगानी मन्त्रालयहरू, गभर्नरहरू तथा स्थानीय नेताहरूलाई सहयोग गर्नेछौं । अप्रभावकारी तथा घुसखोरी व्यक्तिहरू जवाफदेही हुनुपर्दछ, भन्ने हामीले अपेक्षा राखेका छौं । र, हामीले कृषि जस्ता क्षेत्रमा पनि सहयोग प्रदान गर्नेछौं जसबाट अफगानी जनताहरूको जीवनमा तत्काल प्रभाव पर्नेछ ।

अफगानिस्तानका जनताले धेरै दशकदेखि हिंसा सहदै आएका छन् । उनीहरूले पहिले सोभियत संघको अतिक्रमण सहनु पऱ्यो र त्यसपछि विदेशी अलकायदा लडाकुहरूको जसले अफगानी भूमि आफ्ना उद्देश्यपूर्तिका लागि प्रयोग गरे । म अफगानी जनतालाई के बुझाउन चाहन्छु भने अमेरिका यो युद्ध र

पीडाको युगलाई अन्त गर्न चाहन्छ । तपाईंको राष्ट्रमाथि अतिक्रमण गर्ने हाम्रो कुनै उद्देश्य छैन । हिंसा त्यागेर आफ्ना देशवासीहरूको मानव अधिकारको सम्मान गर्ने तालिबानहरूको लागि ढोका खोल्ने अफगानिस्तान सरकारको प्रयासलाई हामीले सहयोग गर्नेछौं । र हामी अफगानिस्तानसँगको सहकार्यमा पारस्परिक सम्मान देख्न चाहन्छौं । त्यो हो, जसले आक्रमण गर्छ, त्यसलाई एकल्याउने, जसले विकास गर्न खोज्छ, त्यसलाई बलियो पार्ने, हाम्रा फौजलाई सकेसम्म छिटो फिर्ता पठाउने, र त्यस्तो मित्रता कायम गर्ने जसमा अमेरिका तपाईंको साभेदार बनोस्, संरक्षक होइन ।

तेस्रो, अफगानिस्तानमा हाम्रो सफलता पाकिस्तानसँगको हाम्रो साभेदारीसँग पनि प्रत्यक्ष सम्बन्धित रहेको कुरालाई मध्यनजर गर्दै हामीले कार्य गर्नेछौं ।

आतंकको क्यान्सर देशैभरी फैलिनबाट रोक्नको लागि हामी अफगानिस्तानमा रहेका छौं । तर सोही क्यान्सरले पाकिस्तानको सीमाक्षेत्रमा पनि जड गाढिसकेको छ । त्यसकारण हामीले सीमानाको दुवैतर्फ काम गर्ने खालको रणनीति बनाउनुपर्छ । पछिल्ला वर्षहरूमा कराचीदेखि इस्लामावादसम्म निर्दोष व्यक्तिहरू मारिएका छन् जसले के कुराको पुष्टि गरेको छ भने अतिक्रमणवादीको मुख्य सिकार पाकिस्तानी जनता बन्न पुगेका छन् । अमेरिका र पाकिस्तानको एउटै दुश्मन छ भन्ने कुरामा कुनै शंका छैन ।

हामी पाकिस्तानसँग परस्पर चासो, परस्पर सम्मान र परस्पर विश्वासका मूल आधारहरूमा निर्माण भएको साभेदारीमा कटिबद्ध छौं । हाम्रा राष्ट्रमाथि हमला गर्न चाहने जुनै पनि समूहहरूमाथि आक्रमण गर्नको लागि चाहिने क्षमता अभिवृद्धि गर्न हामीले पाकिस्तानलाई सहयोग गर्नेछौं । हामीले प्रष्ट रूपमा भनिसकेका छौं कि हामीले आतङ्कवादीहरूको अड्डालाई छाड्ने छैनौं । अमेरिकाले पाकिस्तानको लोकतन्त्र र विकासको लागि पर्याप्त स्रोतहरू प्रदान गर्दै आएको छ । युद्धबाट विस्थापित भएका पाकिस्तानी जनतालाई सहयोग गर्ने सबैभन्दा ठूलो अन्तर्राष्ट्रिय सहयोगकर्ता पनि अमेरिका नै हो । सँगै अगाडि बढ्ने क्रममा पाकिस्तानी जनताले के कुरा बुझ्नुपर्छ भने बन्दुक चल्ल छोडिसकेपछि पनि पाकिस्तानको सुरक्षा र समृद्धिका लागि अमेरिकाको सहयोग जारी रहनेछ ।

यी नै हाम्रो रणनीतिका मुख्य तत्वहरू हुन् : परिवर्तनका लागि वातावरण सिर्जना गर्न सैनिक प्रयास, सकारात्मक कार्यको लागि जनताको अग्रसरता, र पाकिस्तानसँगको प्रभावकारी साभेदारी ।

हाम्रो रणनीतिमाथि विभिन्न सवालहरू उठेका छन् भन्ने कुरा मैले बुझेको छु । त्यसकारण म छोटकरीमा सो सम्बन्धमा उठेका केही मुख्य वहसका विषयहरूलाई उद्घृत गर्न चाहन्छु । यी विषयहरूलाई मैले गम्भीरताका साथ पनि लिएको छु ।

पहिलो, केहीले अफगानिस्तानको लडाईं भियतनामसँगको लडाईं जस्तै हुनेछ भनेका छन् । उनीहरूको तर्क के छ भने अफगानिस्तानलाई स्थिर पार्न सकिदैन र हाम्रा क्षतिहरू कम गरी सकेसम्म छिटो अफगानिस्तानबाट बाहिरिँदा राम्रो हुन्छ । यस्तो तर्क इतिहासको गलत बुझाइमा आधारित छ । अफगानिस्तानको लडाईं भियतनामसँगको लडाईं भन्दा कसरी भिन्न छ भने अफगानिस्तानको लडाईंमा

हामीलाई ४३ राष्ट्रहरूले साथ दिएका छन् र ती सबै राष्ट्रहरूले हाम्रो कार्यलाई न्यायोचित भनेर समर्थन गरेका छन्। भियतनाम भन्दा भिन्न कसरी पनि छ भने हामीले अफगानिस्तानमा विस्तृत जनसमर्थन प्राप्त गरेको विद्रोहको सामना गरिराखेका छैनौं। त्यो भन्दा पनि मुख्य कुरा के हो भने अमेरिकी जनतामाथिको आक्रमण अफगानिस्तानबाट भएको थियो र अमेरिकी जनता सोही अतिवादीहरूद्वारा आक्रमित हुने सम्भावना छ र यसको लागि उनीहरू सीमाक्षेत्रमा रहेर योजना बनाइराखेका छन्। यो क्षेत्रलाई अहिले नै परित्याग गरेर टाढाबाट अलकायदा विरुद्ध काम गर्न थाल्यौं भने हाम्रो अलकायदा माथि दबाव दिनसक्ने क्षमता कमजोर हुनेछ, र हाम्रो देश तथा हाम्रा मित्रराष्ट्रहरू माथि अलकायदाको आक्रमणको खतरा बढ्नेछ।

दोस्रो, केहीले अफगानिस्तान अहिल्यै छोड्न नमिल्ने कुरा स्वीकार्दै हामीसँग अफगानिस्तानमा अहिले विद्यमान फौजकै आधार अघि बढ्नुपर्दछ भन्छन्। तर यसो गर्नाले हाम्रो यथास्थिति कायम रहन्छ र त्यहाँको स्थिति विस्तारै बिग्रँदै जान्छ। अन्ततः अफगानिस्तानमा हाम्रो बसाई भन्नु लामो र महंगो हुन जान्छ।

अन्तिममा, केहीले अफगानिस्तानबाट निस्कने समयवधिसम्बन्धमा असम्मति जनाएका छन्। केहीले समयसीमा नतोकी लडाईं गर्नुपर्छ भनेका छन्। यसो गर्दा हामीले त्यहाँ एक दशकसम्म राष्ट्रनिर्माणको कार्यमा संलग्न रहन बाध्य हुनेछौं। म यो मार्गलाई बहिष्कार गर्छु किनभने यसले त्यस्ता लक्ष्यहरू निर्धारण गर्दछ जुन मनासिव रूपमा प्राप्त गर्न सकिदैन। अब हस्तान्तरण गर्ने समयसीमा नतोकेको खण्डमा हामीमा छिटो काम सकाउनुपर्छ भन्ने भावना नआउनसक्छ। के कुरामा हामी प्रष्ट हुनुपर्छ भने अफगानीहरूले आफैले आफ्नो सुरक्षाको जिम्मेवारी लिनुपर्दछ। अमेरिकाको अफगानिस्तानमा कहिल्यै नटुंगिने युद्ध गर्ने चाहना छैन।

हिंसागत अतिवादी विरुद्धको संघर्ष त्यति चाँडै अन्त हुँदैन र यो अफगानिस्तान र पाकिस्तानमा मात्रै सीमित छैन। यो हाम्रो खुल्ला समाज तथा विश्वका नेतृत्वहरूका लागि चिरस्थायी परिक्षण हुनेछ। २०औं सताब्दीको जस्तो विभाजनको प्रष्ट रेखा भएको विशाल शक्तिहरू बीचको लडाईं नभई यो लडाईंमा हामीले अव्यस्थित क्षेत्रहरू, असफल राज्यहरू तथा छरिएर रहेका शत्रुहरूको सामना गर्नुपर्दछ।

फलस्वरूप अमेरिकाले के देखाउन सक्नुपर्छ भने हामीले युद्ध मात्र शुरु गर्दैनौं, हामीले युद्ध अन्त पनि गर्छौं र द्वन्द्व हुनबाट रोक्ने प्रयास पनि गर्छौं। हामी हाम्रो सैनिक शक्तिको परिचालनमा द्रुतगामी र अचूक हुनुपर्छ। सोमालिया, येमेन वा अन्य कुनै पनि ठाउँमा जहाँ जहाँ अलकायदाले आफ्नो स्थान जमाउन खोज्छ त्यहाँ बलियो साभेदारी मार्फत उनीहरूमाथि दबाव सिर्जना गर्नुपर्छ।

हामी सैनिक शक्तिमाथि मात्र भर पर्नुहुँदैन। हामीले हाम्रो राष्ट्रभित्रको सुरक्षामा पनि ध्यान दिनुपर्छ किनभने हामीले विदेशमा गएर हरेक हिंसात्मक अतिवादीलाई समात्न वा मार्न सक्तैनौं। हामीले हाम्रो

जासुसीलाई अझ राम्रो र समन्वयित बनाउनुपर्छ जसले गर्दा उनीहरूको सञ्जालभन्दा हामी एक कदम अगाडि रहनेछौं ।

हामीले विनाशकारी हतियारहरू आफ्नो कब्जामा ल्याउनुपर्छ । त्यसैकारण मैले मेरो परराष्ट्रनीति अन्तर्गत आतंकवादीहरूसँग रहेको आणविक सामग्रीहरू कब्जा गर्ने, आणविक हतियारहरू फैलनबाट रोक्ने तथा आणविक हतियार विनाको संसार प्राप्त गर्ने लक्ष्यतर्फ अगाडि बढाउनुपर्ने कुराहरू राखेकोछु । हामीले कूटनीतिको प्रयोग गर्नुपर्छ किनभने यो पूरा विश्वको समस्या हो र एउटा राष्ट्रले मात्र एकलै यस्तो समस्याको समाधान गर्न सक्तैन । यो वर्ष मैले हाम्रा मित्रराष्ट्रहरूसँगको सम्बन्धलाई अझ बलियो बनाएँ र साथै नयाँ साभेदारीहरू पनि निर्माण गरेँ । हामीले अमेरिका र मुसलमान राष्ट्रहरूबीच नयाँ थालनी गरेकाछौं जसमा द्वन्द्वको चक्रलाई अन्त्य गर्न परस्पर चासोको विषयमा ध्यान दिइनेछ । र, जसमा शान्ति, समृद्धि र मानव सम्मानका पक्षधरहरूले निर्दोष मानिसहरूको हत्याहरूलाई एकल्याउनेछन् ।

र अन्तमा, हामीले हाम्रा मूल्यमान्यताहरूबाट शक्ति प्राप्त गर्नुपर्दछ । हामीले हाम्रा मूल्यमान्यताहरू व्यवहारमा उतारेर देखाउनुपर्दछ । त्यसैकारण मैले यातनामा प्रतिबन्ध लगाएको छु र ग्वान्टानामोको जेल पनि बन्द गर्नेछु । र हामीले निरङ्कुशतामा बाँचिरहेका हरेक पुरुष, महिला तथा बच्चाहरूलाई के कुरामा विश्वस्त पार्नुपर्छ भने अमेरिकाले उनीहरूको मानव अधिकारको बारेमा आवाज उठाउने छ र हरेक व्यक्तिको न्याय, सम्मान र अवसरको लागि लड्नेछ । हामीले सो काम गर्नेछौं । अमेरिकाको अधिकारको नैतिक स्रोत त्यही नै हो ।